

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

Ławnik Marek Molczyk

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w P. – R. W. oraz
jego obrońcy adwokat M. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2024 r.

w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

odwołania R. W. - prokuratora Prokuratury Regionalnej w P. na
postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z
dnia 7 marca 2024 r.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 września 2023 roku Prokurator Regionalny w P. na podstawie art. 150 §1 i 2 w zw. z art. 174 §1 pkt. I ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o Prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2023 roku poz.1360 - powoływana dalej jako: „ustawa o prokuraturze”) zawiesił R. W. - prokuratora Prokuratury Regionalnej w P. na okres 6

miesiące w pełnieniu czynności służbowych w związku z podejrzeniem, że prokurator ten dopuścił się uchybienia godności urzędu w związku z czynami objętymi śledztwem w sprawie o sygn. [...] - Prokuratury Okręgowej w S., które odpowiadają znamionom przestępstwa z art. 230§1 k.k. i inne, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt. 5 ustawy o prokuraturze. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, po rozpoznaniu zażalenia prokuratora R. W., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2024 r. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym przedłużył czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych R. W. – prokuratora Prokuratury Regionalnej w P. na dalszy, niezbędny okres 6 miesięcy, tj. do dnia 12 września 2024 r.

Na wskazane postanowienie odwołanie złożył prokurator – R. W., który sformułował zarzuty obrazy: art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 150 § 1 i 3 oraz art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze, a ponadto zarzut braku pouczenia o sposobie zaskarżenia wydanego postanowienia.

W konsekwencji wyżej podniesionych zarzutów, odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 7 marca 2024 roku, sygn. akt: [...] w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 7 marca 2024 roku, sygn. akt: [...] w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności rację należy przyznać skarżącemu, iż uzasadnienie przedmiotowego orzeczenia jest dość lakoniczne, występują w nim braki polegające chociażby na niewskazaniu konkretnego zarzutu dyscyplinarnego, niewskazaniu dowodów świadczących o popełnieniu przez obwinionego przewinienia służbowego, czy konkretnych zagrożeń dla wykonywanych przez obwinionego obowiązków i czynności służbowych, jak też niewyjaśnieniu na czym polegał uzasadniony przypadek uzasadniający przedłużenie zawieszenia. Niemniej jednak, tego rodzaju braki nie mogą stanowić podstawy dla uchylenia orzeczenia, albowiem nie mają wpływu na wynik rozstrzygnięcia w sprawie, który jest prawidłowy.

Należy w tym miejscu przywołać treść art. 455a k.p.k. (mający zastosowanie w sprawach dyscyplinarnych poprzez treść art. 171 ustawy o prokuraturze) zgodnie z którym nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., sygn. IV KK 130/17). Wobec powyższego uznać należało, że przedmiotem kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie jest sentencja zaskarżonego postanowienia, a nie treść uzasadnienia. Zatem nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie nie oznacza nieprawidłowości orzeczenia i nie może prowadzić automatycznie do jego uchylenia. Tym samym, uznać należało, że prawo do obrony prokuratora nie zostało naruszone. Zarzut sformułowany przez prokuratora dotyczy jedynie treści uzasadnienia postanowienia, nie zaś samego rozstrzygnięcia, więc jak już wyżej wskazano nie może skutkować uchyleniem orzeczenia

wydanego zgodnie z przepisami ustawy o prokuraturze. Wskazać należy, iż Sąd Najwyższy dokonując analizy zaskarżonego postanowienia dysponował nie tylko treścią wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, ale również dołączonymi do spraw dokumentami, co w pełni potwierdza dokonane przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym ustalenia co do konieczności przedłużenia czasu trwania zawieszenia w czynnościach służbowych R. W. Nie można tracić z pola widzenia, co pominął skarżący, że do Sądu Najwyższego w dniu 20 września 2023 r. wpłynął wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Regionalnej – R. W. do odpowiedzialności karnej za czyny wypełniające znamiona przestępstwa określone w art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 225 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.. i inne, zarejestrowany pod sygn. akt I ZI 63/23. Nadto należy wskazać, iż postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego [...] okręgu regionalnego z dnia 11 marca 2024 r., sygn. [...] zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne przeciwko R. W. dotyczące ośmiu przewinień dyscyplinarnych tożsamyh z zarzutami wskazanymi we wniosku o uchylenie immunitetu. Stąd też zarzut obrazy art. 137 § 1 pkt 1 ustawy o prokuraturze jest niezasadny.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie instytucja zawieszenia w czynnościach służbowych stanowi środek tymczasowego reagowania wobec obwinionego, właściwy w postępowaniu dyscyplinarnym. Stosuje się go wówczas, gdy z uwagi na charakter zarzucanego obwinionemu przewinienia służbowego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych (Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej

Ważny, Komentarz do art. 150 - Zawieszenie w czynnościach w związku z postępowaniem dyscyplinarnym w: Prawo o prokuraturze. Komentarz., s. 558, wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2017).

Podkreślić należy, że pełnienie funkcji prokuratora zobowiązuje do dbania o godność urzędu prokuratorskiego, jak również do postępowania w sposób, który nie będzie podważał zaufania do działalności prokuratury. Zdaniem Sądu Najwyższego już pobieżna analiza akt sprawy pozwala na uznanie, że sprawowanie przez obwinionego w toku trwania postępowania dyscyplinarnego urzędu prokuratorskiego może doprowadzić do istotnego podważenia autorytetu prokuratury.

Na uwzględnienie nie zasługiwały także pozostałe podniesione zarzuty, tj. zarzut naruszenia art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Zgodnie z przepisem art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, zawieszenie prokuratora w czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny na dalszy, niezbędny okres. Zatem jednym z podstawowych obowiązków sądu odwoławczego jest stwierdzenie, czy w danym stanie faktycznym wystąpiła przesłanka uzasadnionego przypadku, która wpływałaby na konieczność dalszego przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych, a nie badanie zasadności zastosowania środka tymczasowego reagowania w postaci zawieszenia Prokuratora w czynnościach służbowych. Kolejno, już wcześniej wskazano, co prawda Sąd Dyscyplinarny w sposób lakoniczny potraktował kwestię zaistnienia uzasadnionego przypadku jako przesłanki przedłużenia zawieszenia, jednak nie uniemożliwiło to Sądowi Najwyższemu kontroli tej kwestii. Zdaniem Sądu Najwyższego wbrew twierdzeniom obwinionego w

niniejszej sprawie doszło do zaistnienia uzasadnionego przypadku, który umożliwia dalsze przedłużenie zawieszenia obwinionego w czynnościach na niezbędny okres, tj. do 12 września 2024 r. Do chwili wydania zaskarżonego orzeczenia nie ustały przecież przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania zawieszenia w czynnościach. Prowadzone przeciwko obwinionemu postępowania immunitetowe oraz dyscyplinarne nie zostały zakończone, podobnie jak śledztwo prowadzone w sprawie, z tym, że dla oceny wniesionego zażalenia nie ma znaczenia okoliczność, iż postępowanie immunitetowe oraz śledztwo są zawieszone.

Na marginesie, dodać jedynie należy, że zarzut braku pouczenia o sposobie zaskarżenia wydanego postanowienia jest o tyle zaskakujący, że R. W. jest prokuratorem Prokuratury Regionalnej, a zatem z założenia dysponuje fachową wiedzą nie tylko w zakresie ciążących na nim obowiązków, ale i przysługujących uprawnieniach, w tym do unormowań karnoprocesowych, o czym świadczy chociażby złożenie odwołania w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]